

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαὰμ Μετεωρίτου
Ἡ ἐπέτειος τῆς Ἡμέρας τοῦ "ΟΧΙ" μᾶς ταξιδεύει νοερῶς σὲ μία χρονικὴ συγκυρία γεμάτη δύσκολες προκλήσεις...

γιὰ τὸν κόσμο μας, ἀλλὰ καὶ εἰδικὰ γιὰ τοὺς Ἕλληνες.
Γιορτάζουμε, ὅπως κάθε χρόνο, μὲ τὴν κάθε ἐπισημότητα ποὺ τῆς ταιριάζει, τὴν μεγάλη γιὰ τὸ ἔθνος μας ἡμέρα, τὴν 28η Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, ἡμέρα μνήμης καὶ ὑπερηφάνειας.
Στὴν πραγματικότητα ὁ ἑορτασμὸς ἀφορᾶ ὅλο τὸ ἔπος τοῦ 1940 καὶ τὶς ἐπιτυχίες τῆς χώ ρας μας στὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἡ ἡμερομηνία αὐτή, εἶναι ἡ ἡμέρα ποὺ ἡ Ἑλλάδα μπῆκε στὸν πόλεμο.
Τιμοῦμε ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔδωσαν τὴ ζωή τους γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς πατρίδας. Τιμοῦμε τὴ γενναιότητα καὶ τὴ θυσία τῶν πατέρων καὶ μητέρων μας ποὺ ἀντιπαρατέθηκαν γενναῖα στοὺς στρατοὺς τῶν φασιστικῶν δυνάμεων. Μὲ μεγάλο σεβασμὸ καὶ ὑπερηφάνεια τιμοῦμε τὴ μνήμη τῶν ἡρώ ων τοῦ Ἔπους τοῦ '40.
Τιμοῦμε τὸν ἄνισο ἀγώ να τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποὺ μὲ μία ψυχὴ καὶ μία φωνὴ ἀντέταξαν ἕνα ἠχηρὸ "ΟΧΙ" στὴν ὑποδούλωση καὶ στὶς προκλήσεις τοῦ φασισμοῦ, ποὺ μὲ ἀπαράμιλλο θάρρος καὶ κάτω ἀπὸ ἀντίξοες συνθῆκες ἀγωνίστηκε, νίκησε καὶ δίδαξε στὸν κόσμο πῶς πολεμοῦν οἱ Ἕλληνες, κάνοντας τὸν Οὐίνστον Τσόρτσιλ νὰ πῇ: "Οἱ Ἕλληνες δὲν πολεμοῦν σὰν ἥρωες, οἱ ἥρωες πολεμοῦν σὰν Ἕλληνες".
Ὅ,τι καὶ νὰ ποῦμε γιὰ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώ πους τὰ λόγια εἶναι φτωχὰ καὶ εἶναι δύσκολο νὰ ἀποτυπώ σουν ἐκεῖνο ποὺ νιώ θει ὁ καθένας στὴν καρδιά του. Εἶναι ἀκόμα πιὸ δύσκολο, ὅταν αὐτὸ ποὺ νιώ θει εἶναι τόσο μεγάλο ποὺ τὰ λόγια δὲν τὸ χωροῦν.
Οἱ χιλιάδες ἥρωες ποὺ πολέμησαν τότε στὸν ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο, στὸν ἀγώ να

για τὴν ἀπελευθέρωση, ἔχουν, κατὰ κάποιο τρόπο, ἀποσυρθῇ στὸ χρονοντούλαπο τῆς ἱστορίας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὲς τῶν ἱστοριῶν ποὺ χάρισαν τὴ ζωή τους στὸ ἰδανικὸ τῆς πατρίδας, μένουν καταδικασμένοι στὴ λήθη ἀφοῦ οἱ μνῆμες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνασύρουν κυρίως μερικὰ ὀνόματα...!!!
Ἐκεῖ ἦταν ἥρωες, ἐδῶ δὲν τοὺς θυμοῦνται... ἢ μᾶλλον δὲν θέλουν νὰ τοὺς θυμοῦνται!
Δὲν ζητοῦσαν δόξα, ζητοῦσαν ἐλευθερία...
Πάλεψαν μὲ δαίμονες καὶ τέρατα γιὰ νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους...
Ἔπραξαν τὸ καθῆκον τους καὶ κοίταξαν στὰ μάτια τὸν ἐχθρό, πολεμώ ντας γιὰ τὴν πατρίδα.
Στάθηκαν ἀγέρωχα στὴν πρώ τη γραμμὴ καὶ κράτησαν τὰ σύνορά μας ἄθικτα.
Πολέμησαν γιὰ τὴ λευτεριὰ καὶ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ τόπου.Ἔδωσαν καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμα μὴ ζητώ ντας ποτὲ ἀντάλλαγμα...!
Ἔζησαν μὲ μώ λωπες στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα...
Ὁ πολεμικὸς ἄθλος αὐτῶν τῶν ἀνθρώ πων εἶναι ἕνα ἀνδραγάθημα γραμμένο μὲ αἷμα καὶ τόλμη, ἕνας ἀπίστευτος, πραγματικά, σὲ ἔκταση σημασία καὶ συμβολικὴ ἀγώ νας.
Μία ἐκπομπὴ τῆς 27ης Ἀπριλίου 1942 τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Μόσχας, μὲ θέμα «Χαιρετισμὸς πρὸς Ἕλληνες», ἀνέφερε: «...Ἐπολεμήσατε μικροὶ ἐναντίον μεγάλων καὶ ἐπικρατήσατε. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ διαφορετικά, γιατὶ εἴσαστε Ἕλληνες. Ὡς Ρῶσοι κερδίσαμε, χάρις στὴ θυσία σας, χρόνο γιὰ νὰ ἀμυνθοῦμε. Σας εὐγνωμονοῦμε».
Τί νὰ πῇ, λοιπόν, κάποιος γιὰ τὴ σημασία τῆς σημαντικότατης αὐτῆς ἡμέρας;
Νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἱστορία της;
Νὰ ἀραδιάσῃ ὀνόματα καὶ χρονολογίες;
Νὰ ἀναφέρῃ βουνὰ καὶ τοποθεσίες ἢ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τῶν ἀριθμῶν; Τόσοι ἐμεῖς, τόσοι οἱ ἐχθροί μας! Τόσα τὰ δικά τους κανόνια, τάνκς, ἀεροπλάνα, τόσα τὰ δικά μας!
Μὰ τὸ ἔπος τοῦ '40 δὲν εἶναι μονάχα ἀριθμοί!
Δὲν ἦταν οἱ ἀριθμοὶ ποὺ ξεσήκωσαν τὸ λαό μας, ποὺ συνέτριψαν τὴ φωτιὰ καὶ τὸ ἀτσάλι.Ὄχι-ὄχι, κάτι ἄλλο ἦταν.Ἦταν αὐτὸ ποὺ λέμε ψυχή. Αὐτὴ ἡ ἀθάνατη ἑλληνικὴ ψυχὴ ποὺ φώ τισε τὴν κατασκότεινη τότε Εὐρώ πη.
Γιατὶ τότε ἡ Εὐρώ πη ἔμοιαζε μὲ ἕναν ἑτοιμοθάνατο ἀσθενῆ. Μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες ἔπεσε στὰ χέρια τῶν δυνάμεων τοῦ Ἄξονα ἡ Πολωνία τῶν 30 ἑκατομμυρίων κατοίκων καὶ ἀμέσως τὴν ἴδια τύχη εἶχε τὸ Βέλγιο, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Γαλλία ἡ περήφανη νικήτρια τοῦ Αου Παγκόσμιου Πολέμου. Ἀκολουθοῦν ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Δανία. Ἡ Ἀγγλία ἔτρεμε καὶ αὐτὴ τυχὸν ἀπόβαση τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ στὸ νησί της. Αὐτὴ ἦταν, δυστυχῶς, ἡ ὡς χτὲς ἀήττητη καὶ ὑπερήφανη Εὐρώ πη.
Καὶ ἐνῶ αὐτὰ συνέβαιναν στὴν Εὐρώ πη, στὴν Ἑλλάδα, στὶς 3 τὰ μεσάνυχτα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας στὴν Ἑλλάδα κόμης Γκράτσι ἐπιδίδει στὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἑλλάδας Ἰωάννη Μεταξᾶ ἕνα τελεσίγραφο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Ἑλλάδα ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψῃ στοὺς Ἰταλοὺς νὰ ἐγκατασταθοῦν στρατιωτικὰ στὴ χώ ρα μας, διαφορετικὰ τὸ λόγο θὰ εἶχαν τὰ ὅπλα.
Αὐτοὶ οἱ δυνατοί, αὐτοὶ οἱ ἰσχυροὶ ζήλεψαν τὸ δικό μας καρβέλι. Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἐδάφη ἀπέραντα καὶ μεγάλα ἐργοστάσια ζήλεψαν τὰ δικά μας καλύβια. Αὐτοὶ ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα ἑκατομμυρίων ἀθώ ων ζήλεψαν καὶ τὸ δικό μας αἷμα.
Ὅμως, τὸ ἀθάνατο "Μολὼν Λαβέ" τοῦ Λεωνίδα, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐπιτρέψῃ ἄλλη

ἀπάντηση. Τὸ "ΟΧΙ" ποὺ βγῆκε ὀρθὸ καὶ κοφτὸ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μεταξᾶ δὲν ἦταν κάτι ξεκομμένο καὶ μόνο, ἦταν ἕνας κρίκος στὴ μεγάλη ἁλυσίδα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.
Δὲν ἦταν τὸ "ΟΧΙ" ἑνὸς ἀνθρώ που, ἀλλὰ τὸ "ΟΧΙ" ἑνὸς ὁλόκληρου λαοῦ. Δὲν ἦταν ἕνα "ΟΧΙ" ἁπλᾶ εἰπωμένο, ἦταν "ΟΧΙ" ψυχῆς.
"ΟΧΙ" ὁ ἐχθρὸς δὲ θὰ περάσῃ. "ΟΧΙ" ὁ ἐχθρὸς δὲ θὰ πατήσῃ τὰ ἅγια χώ ματα.
Ὅταν τὰ σύννεφα τοῦ πολέμου κύκλωσαν τὴ χώ ρα μας ἐκείνη τὴ σημαδιακὴ 28η Ὀκτωβρίου, ὁ λαὸς τῆς Ἀθήνας ξυπνοῦσε ἀπ' τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν σειρήνων καὶ ἀπ' τὰ βουητὰ τῶν Ἰταλικῶν ἀεροπλάνων στὸν Ἀττικὸ οὐρανό, τότε ὁ πόλεμος εἶχε ἤδη ἀρχίσει στὰ βόρεια σύνορά μας. «Αἱ ἰταλικαὶ στρατιωτικαὶ δυνάμεις προσβάλλουν ἀπὸ τὶς 5.30 π.μ. τῆς σήμερον τὰ ἡμέτερα τμήματα προκαλύψεως τῆς Ἑλληνοαλβανικῆς μεθορίου. Αἱ ἡμέτεραι δυνάμεις ἀμύνονται τοῦ πατρίου ἐδάφους.»
Πόσο συγκλονιστικό, λιτὸ καὶ περιεκτικὸ εἶναι αὐτὸ τὸ πολεμικὸ ἀνακοινωθὲν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ '40;
Ὅταν στὴν καταπατημένη ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς Ἀλβανία ἔπεσαν οἱ πρῶτες κανονιές, τὸ ραδιόφωνο καλοῦσε σὲ ἐπιστράτευση τοὺς Ἕλληνες. Οἱ ἐπίστρατοι, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, κινοῦσαν τραγουδώ ντας γιὰ τὸ μέτωπο, ἔτσι ἁπλᾶ, λὲς καὶ πήγαιναν ἐκδρομή.
Καὶ ἐνῶ ἀνήμερα τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ πολέμου δὲν θὰ περίμενε κανεὶς πανηγυρισμοὺς καὶ ζητωκραυγές, μία διάθεση εὐφορίας ξεχύθηκε στὸν ἀττικὸ οὐρανὸ ἀπὸ ἕναν κόσμο ποὺ εἶχε κατακλύσει τοὺς δρόμους καὶ ποὺ αἰσθανόταν νὰ τὸν καλοῦν μὲ τὸ ὄνομά του, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ τρία καὶ πλέον χιλιάδες χρόνια τῆς ἱστορίας του. Ἡ εἴδηση ἔτρεχε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα σὰν τὴν ἀναγγελία χαρμόσυνου γεγονότος. Τὰ συναισθήματα διαδέχονταν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο: ὑπερηφάνεια, φιλότιμο, λεβεντιά, ἀγανάκτηση, περιφρόνηση, καὶ μάλιστα ὄχι μόνο ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἔτρεχαν νὰ καταταγοῦν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἄμαχο πληθυσμό, ποὺ καὶ αὐτὸς ἀργότερα προσέφερε πολύτιμες ὑπηρεσίες στὸν ἀγώ να.
Πανηγυρικὴ ἦταν ἡ ἀτμόσφαιρα στοὺς δρόμους καὶ στοὺς σταθμοὺς τῶν τραίνων ὅπου οἱ ἀμαξοστοιχίες, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη, ἀναχωροῦσαν γεμάτες χαμογελαστοὺς στρατιῶτες πρὸς τὸ Μέτωπο.
Ἡ Εὐρώ πη κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της. Πῶς θὰ μποροῦσε ἡ μικρὴ Ἑλλάδα νὰ κρατήσῃ τὶς πολυπληθεῖς καὶ ἐξοπλισμένες μὲ τὴν τελευταία λέξη τῆς πολεμικῆς τέχνης μεραρχίες;
Εἶχαν ξεχάσει ἢ μᾶλλον δὲν γνώ ριζαν τοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ, ὅτι ἡ μεγαλοσύνη στὰ ἔθνη δὲν μετριέται μὲ τὸ στρέμμα, ἀλλὰ μὲ τῆς καρδιᾶς τὸ πύρωμα καὶ τὸ αἷμα.
Στὴν Πίνδο ἡ ἄμυνα γίνεται ἐπίθεση καὶ μέσα σὲ 10 μέρες οἱ εἰσβολεῖς σταματοῦν τρομαγμένοι καὶ παίρνουν τὸ δρόμο τῆς φυγῆς.
Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας, ξεκινοῦν γιὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι. Κυνηγοῦν τὸν ἐχθρὸ μέσα σὲ ἀπότομες χαράδρες καὶ ἀπόκρημνες πλαγιές. Κάτω ἀπὸ δύσκολες συνθῆκες. Οὔτε τὰ χιόνια, οὔτε οἱ χαμηλὲς θερμοκρασίες, οὔτε ἡ λάσπη, οὔτε ἡ πείνα, οὔτε ἡ κούραση, οὔτε τὰ κρυοπαγήματα, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ θάνατος, τὸν ὁποῖο περιφρονοῦν, δὲν τοὺς πτοεῖ.
Ἡ Κορυτσά, τὸ Ἀργυρόκαστρο, ἡ Χιμάρα, ἡ Πρεμετή, οἱ Ἅγιοι Σαράντα καὶ ἄλλες κωμοπόλεις καὶ χωριὰ τῆς Β. Ἠπείρου ἀνέπνευσαν τὸν ἀέρα τῆς λευτεριᾶς.

Μία χούφτα Έλληνες άντιμετώ πισαν θαρραλέα καὶ καταντρόπιασαν τὰ 8 ἑκατομμύρια λόγχες τοῦ Φασίστα Μουσολίνι. Ντροπὴ καὶ ἀπογοήτευση κυριεύει τοὺς Ἰταλούς.
Οἱ ὑπερήφανες στρατιές τους συντρίβονται. Τὸ ἠθικὸ τοῦ στρατοῦ τους καταρρέει. Πίστευαν, ὅτι ἡ συντριβὴ τῶν Ἑλλήνων ἦταν ζήτημα ὡρῶν. Τώ ρα πέρασαν μῆνες, ἔχασαν χιλιάδες στρατιῶτες, ἔριξαν τόσα πυρομαχικὰ καὶ ὄχι μόνο δὲν πῆραν σπιθαμὴ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, ἀλλὰ ἔχασαν ἀπ' τὴν κατοχή τους καὶ τὴ Β. Ήπειρο. Σχεδιάζουν νέα ἐπίθεση, ἡ τύχη της εἶναι ἴδια μὲ τὴν προηγούμενη. Πλήρης καταστροφὴ καὶ ἐξευτελισμός.
Ὅμως, τὰ σχέδια τοῦ Ἄξονα καθυστεροῦν ἀνησυχητικά. Οἱ δυνάμεις του ἀνησυχοῦν. Πῶς εἶναι δυνατὸν οἱ ἐλάχιστοι καὶ ἀδύναμοι Ἕλληνες νὰ σταθοῦν ἐμπόδιο στὰ σχέδιά τους;
Ἀναλαμβάνει, λοιπόν, ἡ Γερμανία νὰ βάλῃ στὴ θέση τους αὐτοὺς ποὺ τόλμησαν νὰ σηκώ σουν κεφάλι.
Ἔτσι ἀρχίζουν οἱ συντονισμένες ἐπιθέσεις Ἰταλῶν καὶ Γερμανῶν σὲ ὅλο τὸ μῆκος τῶν ἑλληνικῶν συνόρων, ἐνῶ πλῆθος "Στούκας" σπέρνουν τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφὴ στὶς μεγαλύτερες ἑλληνικὲς πόλεις. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες πολεμοῦν μὲ τὸν ἴδιο ἡρωισμὸ κατὰ τῶν Γερμανῶν. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατὸ νὰ ἀντέξουν. Πυρὰ ἀπὸ παντοῦ.
Ὑποχωροῦν. Ἀπὸ τὶς 6 ὡς τὶς 30 Ἀπριλίου οἱ Γερμανοὶ γίνονται κύριοι ὁλόκληρης τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδας.
Καὶ ἀρχίζει ἡ δεύτερη πράξη τοῦ ἐθνικοῦ μας δράματος. Κατοχὴ καὶ πείνα. Χιλιάδες οἱ νεκροί. Ὅμως, ὁ πόθος τῆς λευτεριᾶς κατακαίει τὴν ψυχὴ τοῦ σκλαβωμένου λαοῦ μας. Ὀργανώ νει ἀμέσως τὴν ἀντίστασή του κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀντέχει καρτερικὰ τὶς διώ ξεις, τὶς φυλακίσεις, τὴν ἐξορία, τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης, τὴν ἐρήμωση καὶ τὴ λεηλασία τῶν χωριῶν του, τὰ βασανιστήρια καὶ τὶς ἐκτελέσεις. Αἷμα, θυσίες, καταστροφή. Μὰ δὲν ἀκούγεται φωνὴ πόνου ἢ λιποψυχίας. Δὲν κάμπτεται τὸ ἀδάμαστο φρόνημα. Δὲν ὑποκύπτει ἡ ἀδούλωτη ψυχή. Καὶ οἱ προσπάθειες καρποφόρησαν. Ἡ νίκη γλυκοχάραξε. Ἡ ἐλευθερία ξαναγύρισε στὸν τόπο της ὑπερήφανη καί, σὰν πρῶτα, ἀντρειωμένη. Στὸν Ἱερὸ βράχο τῆς Ἀκρόπολης κυματίζει ξανὰ ὑπερήφανη ἡ γαλανόλευκη.
Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐποποιία τοῦ '40. Μία καινούρια δόξα γιὰ τὴν πατρίδα μας. Οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε τεράστιες. Ἡ μικρὴ Ἑλλάδα συνετέλεσε ἀποφασιστικὰ στὸ νὰ εἶναι σήμερα ὁ κόσμος ἐλεύθερος.
Μὲ τὸ ἔπος τοῦ '40, ἡ Ἐλευθερία βρῆκε τὸ σπίτι της στὸν τόπο μας!
81 χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ ἀγώ νας τῶν Ἑλλήνων λησμονήθηκε, ἡ μεγάλη μας προσφορὰ ξεχάστηκε ἀπὸ τοὺς μεγάλους τῆς γῆς...!
Πολλὲς οἱ ἀλλαγὲς ποὺ ἔγιναν καὶ γίνονται ἀκόμα στὸν κόσμο. Νέα συμφέροντα, νέοι συσχετισμοί, νέα τάξη πραγμάτων. Σὲ ἕνα τόσο σημαντικὸ γεωστρατηγικὸ σημεῖο, ἕνας τέτοιου εἴδους λαός, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τουλάχιστον ἐνοχλητικός, ἂν ὄχι ἐπικίνδυνος ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου.
Ἂς ἀναλογιστοῦμε τὰ μηνύματα αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ὥστε νὰ ἀγωνιστοῦμε ὅπως ἐκεῖνοι μάχονταν στὴν Πίνδο.
Ἂς ἀλλάξουμε νοοτροπία καὶ ἂς δώ σουμε πλέον τὴ δύναμη στὴ δημοκρατία καὶ σὲ αὐτὸ ποὺ θέλουν οἱ πολλοὶ καὶ ὄχι οἱ λίγοι.
Οἱ ἥρωες τοῦ '40 ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πρόσκαιρο παρὸν καὶ πέρασαν στὸν αἰώ νιο κόσμο

τῆς δόξας. Τὸ αἷμα τους ἔγινε τὸ λίπασμα γιὰ τὴ ζωή μας. Χρέος μας εἶναι νὰ σκύψουμε γιὰ λίγο στὴ θυσία τους καὶ νὰ κρατήσουμε ὅτι εἶναι χρήσιμο γιὰ τὸ δικό μας καθημερινὸ ἀγώ να. Νὰ φωνάξουμε πάλι ἕνα "ΟΧΙ".Ὄχι στὴ βία.Ὄχι στὴν ἀδικία.Ὄχι στὴν καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.Ὄχι στὰ συμφέροντα τῶν τρανῶν καὶ τῶν δυνατῶν.
Γιὰ νὰ ψάλλουμε ξανὰ τὸν ἴδιο Ἐθνικὸ ὕμνο! Γιὰ νὰ κυματίζουμε τὴν ἴδια σημαία! Καὶ ἂν ἡ μοίρα στήσῃ κάποτε μπροστά μας ξανὰ ἕνα '40, ξανὰ μὲ ἕνα "ΟΧΙ" νὰ ἀπαντήσουμε.